

Repülnél lelkem, fejem repülnél
 A táj szellességét!
 Melly a nyílt vónaság felett még
 Rabadságok lehel:
 De a magamból földre von le
 A súlyos fájdalom:
 Fejem, még jobban elédbe kívánom
 A sors-alatta hon.

A hon, hol egy hős nép bevége
 Fajos körszékei.
 És most egyre dróti jóra vésze
 Föbbe se vár se fél.
 Se földön, hol verzet, — virágzott
 Nyugalom hosszu társadig:
 E földön, melly már nem harája:
 Min a szeller szeller kik!

Oh pusztán! elvész nem sokára
 Vadon költészeted!
 Hol a pártos vigan bogárza
 Gyulai perelgetés:
 La délibáb pengő társában
 Szilaj menő vágkász:
 A pártosok, a furulyások
 Kialkik, elhal ott.

Melly, oly szabad volt min lakója,
 Szanczok nem ösmere:
 Felhasogatva mérve lessz a
 Dús vónaság tere!
 La népek holdis-söpredéke
 Felkel nyugat felől,
 La tejjel és mézzel pasakro
 Földön megtalál.

Ellig önvérünk már néj honából
 Felénk vágyik siet:
 És el van keblünkön karakona
 Ellink parttól a vízet:
 Ki nekünk még hősnőim sem tud
 A hős nem ösmereink
 A drága vért keserű fölé
 Az offa meg velünk?

ki sem mül meg a hős oronlái.
Bár arra jég-híleg:
De megrándul meg süve táján
Egy-egy vérsz íleg;
I felette már a vonda varjak
Choportja megjelen:
E' is galamb gyalaírtos tort
A félholó kesemen.

Alig hogy a villám csújtá
A bátor betájt,
A feun fűtölő szellővel
Meg fűtö meg se' hűlté:
Hol a nyilróptu sólyom is sak
Cragy félve járt elébb:
Cipogva fűtöl I' is tanyát ott
A fremtelen veréb.

Oh mindegy nagy faj a magyarnak....!
I ha ajka nézélán:
Egy kis nőián enyhíti kinyát:
Meg ü + kőz néz dalán...
A sebross vad a rengősegyben
Kinyátát hangos ad:
I magat a elnyomor magyarnak
Kisérni sem szabad.

Allyhaln én nemresem! — I halálod
I ha elvégeztet:
Mert nem döfik hát man' kesztül
Egyfenne szüvedet?
Mert gondolat végperreidre
Mesterkelt ríkolat?
Hogy min' egy vak Sámson sacra: Sör
honyog: korrán — so kar!

Repülnél leltem feun repülnél
A táj zellőivel
Melly a nyit' vinaság felett még
habarstágot lehel:
De a magasbót földre von le
A pilgő fájdalom, —
Leun, meg jobban elébe tűnven
? forsalarta hou!